

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНА ТЕМАТИЧНА ПРИРОДНИЧА ГАЗЕТА ДЛЯ РОЗУМНИКІВ І РОЗУМНИЦЬ

ІСТОРІЯ ОДНОГО ЛЕЛЕКИ

Правдива історія зі щасливим кінцем

Врятований символ України

Маленький лелека випав з гнізда, і його принесли у тернопільський парк „Топільче”. Він жив на загородженій території і потроху вчився літати. Якось ще не зміцнілий птах перелетів огорожу.

Частина I

Я поверталась додому через парк. На стежині побачила брудного і переляканого лелеку. Він не міг злетіти. Скориставшись такою безпорадністю, на птаха полював бродячий собака. Байдужі люди проходили повз, навіть не помічаючи цього. Лише один чоловік зупинився, щоб допомогти лелеці. І ми удвох його спіймали. Я тримала птаха в обіймах, а чоловік затиснув у руках його могутній червоний дзьоб.

У цей день птаха не взяли у зоокуток. Довелося забрати символ України до дому.

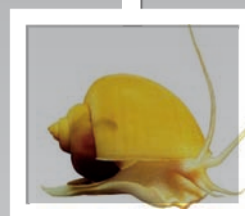
Тетяна Височанська

Всюди пхав довгого дзьоба

Птах прожив у міській квартирі дві доби. Знайомі радили вивезти його на болото. Але пані Тетяна довідалась, що лелеки не приймають до зграї слабких, і можуть до смерті заклювати, особливо, якщо почують від птаха запах людини.

Через декілька годин птах перестав боятися людей і вже не тремтів. Згодом навіть чотирирічна дочка пані Тетяни

гладила лелеку. Для птаха влаштували на балконі сидельце зі свіжої трави.

Але лелеці там не сподобалось. Він облюбував собі вітальню – там багато вазонів та інших речей. Така смілива поведінка птаха обурила kota, який звик самостійно господарювати в квартирі. Він сидів, розпушивши хвоста, і спостерігав за кожним кроком пернатого гостя.

Агресивна поведінка домашнього улюбленця

Тетяна Височанська

зовсім не лякала лелеку, тому кіт швидко відволікся на свої звичні справи.

У вітальні не залишилось жодного місця, якого птах не перепробував "на дзьоб". Його цікавило все. Через деякий час, набравшись ще більшої сміливості, він подався освоювати всі інші кімнати в помешканні.

Як лелеку частували

Про харчування лелек пані Тетяна знала мало. А тим паче у неволі. За інформацією звернулась до Інтернету. Тож накупила телячого м'яса, сала, дрібної річкової рибки та курятини. Як справжньому українцеві – найбільше йому смакувало сало. Починалось з годівлею все не дуже гладко. Хто ж знав, як його годувати? Спочатку давали шматочки з пластмасового контейнера, потім – з рук. Лелека брав їжу в дзьоб, а потім кидав її. Якось випадково підкинули їжу – тоді лелека, підстрибуючи, ловив її дзьобом і ковтав.

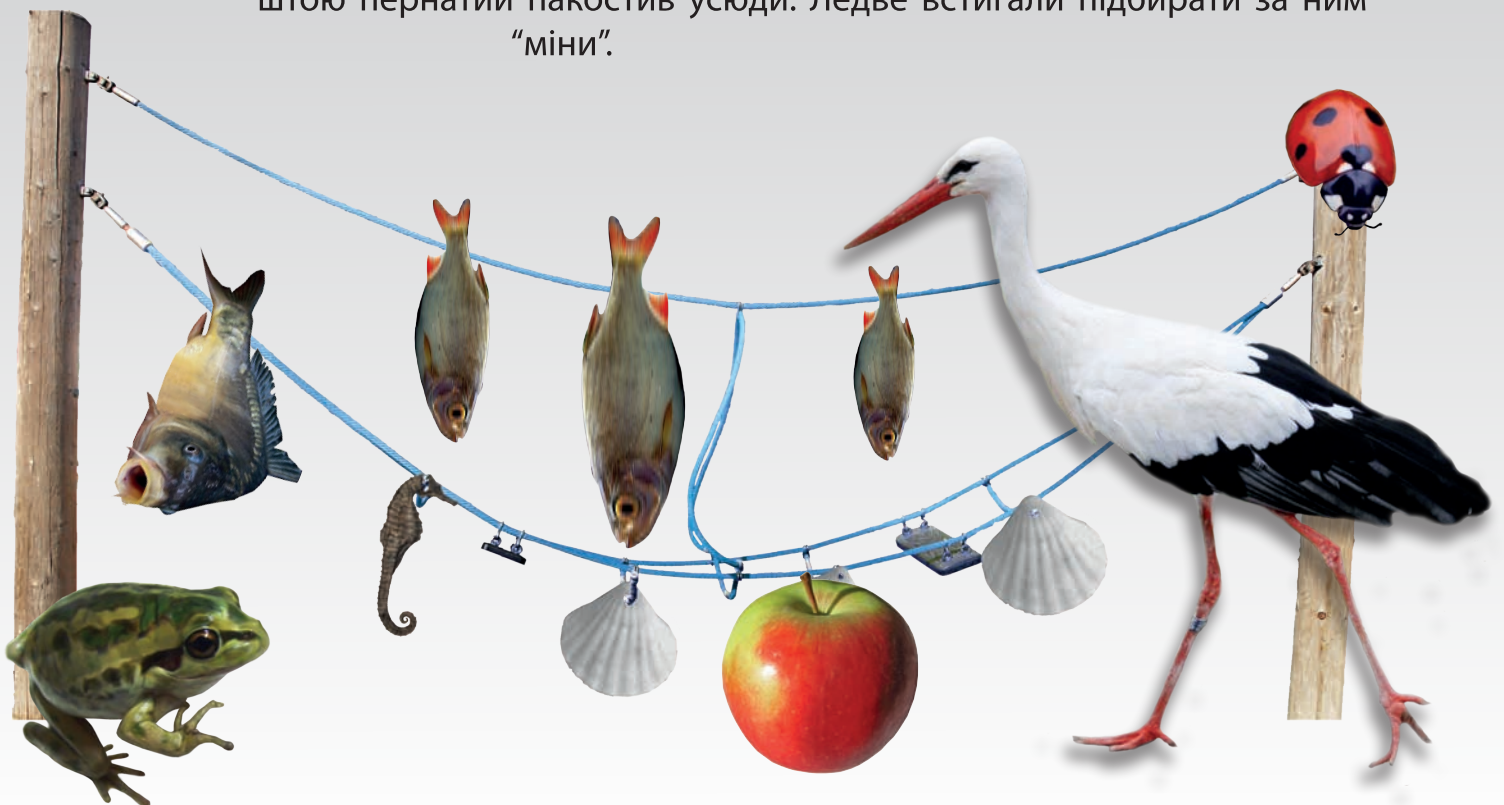
Що цікаво, рибку він ловив так само, але їв не одразу. Спочатку ніс її до миски з водою, довго полоскав, а тоді виймав і ковтав.

Найбільше всіх смішило, коли лелека після ситого частунку ставав на одну ногу в миску з водою і відпочивав.

Улюблене місце – диван

На другий день птаха вирішили купати, сподіваючись, що це пір'я розпушиться, і він зможе літати. Відмивали його у ванні натуральним милом. Вода стікала чорна-чорна. Потім сушили феном, під який він сам підставляв пір'я.

Після купання птах почав значно частіше махати крилами. Від помахів у кімнаті здіймався такий вітер, що з підвіконня падали вазони, а штори крутилися, наче вітрила у шторм. За день він так до нас звик, що з дивану його не можливо було зігнати. Найгірше, що він почав там... нехороші справи робити. Довелось силою його стягати. Але як тільки диван відмивали від пакостей птаха, він знову намагався туди вилізти. Зрештою пернатий пакостив усюди. Ледве встигали підбирати за ним "міни".

Частина 2

Боцьо на свободі

Жінка відвезла лелеку в село Івачеве до свого знайомого ветеринара пана Івана. Він оглянув птаха і сказав, що той здоровий і зможе літати. Чоловік забрав його до себе і поселив у садочку. Лелека півгодини погуляв, поїв черв'ячків, а тоді здійнявся і полетів. Оце була радість! Раніше птах не міг літати, бо мав зліплені брудом крила, і пір'їни у польоті не загірбали достатньо повітря.

Пан Іван назвав лелеку Боцьо (від польського "боцян" – лелека). Боцьо виявився дуже розумним птахом. На ночівлю ховався подалі від людей. То на дах будинку злетить, то за село на річку відлетить. Але зранку тут як тут – на подвір'ї. Пан Іван та його дружина годують птаха, і він щодня прилітає. Купують лелеці переважно рибу та сало. Якось в обідній час лелека не прилетів. Господарі захвилювалися, чи усе гаразд з Боцьом?

Невдовзі він з'явився. Уночі падав сильний дощ, лелека ночував біля річки і намок. Мокрі птахи не можуть літати, тому Боцьові довелося довго підсушувати свої величезні крила.

Разом з лелекою у господі живуть дві кішки і дві собаки. Одна з кішок завжди ревно оберігала свою територію. На нового пернатого мешканця спочатку "іжачилася", розпушувала хвоста, сичала. Але після того, як птах дзьобнув її у чоло, затихла і тепер лише здалеку спостерігає за ним. А він так при звичаївся до людей, що відчуває себе повноправним господарем. Ходить, де хоче, робить, що хоче, навіть може підійти поїсти до собачої миски. Схоже, нікуди від добрих господарів летіти птах не збирається.

Головний редактор:

Дарія Біда,

тел.: (032) 297-51-23,

e-mail: dabida@mis.lviv.ua

Заступник головного редактора:

Світлана Вольська,

e-mail: svtlana300@gmail.com

дизайн і верстка Ярини Бутковської

Підписано до друку 25.02.2012

формат 60x84/8.

Друк офсетний. Наклад 8 000 прим.

Адреса редакції: 79006, м. Львів, а/с 10216

Надруковано у друкарні

ДП „Видавничий дім Укрпол“. Зам.

Напишіть нам свою цікаву історію про врятованих тварин.